

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREAU EN REDACTIE :
Drukkerij COLLEE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN
Postcheks rekening n° 84855.
Telefoon 13

Abonnementprijs : fr. 12.50 per jaar.
Vooraf betaalbaar.
30 centiem ten nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel fr. 1.00
Tusschen Allerlei- in Provincie
nieuws fr. 2.00
Vonnissen en doodsberichten fr. 3.00
Kleine Aankondigingen :
van 1 tot 4 regels fr. 2.50
Elke regel meer fr. 0.50
Voor meer dan één inlassching, prijs
volgens alkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

We hebben maar één leven.

« We hebben maar één leven » is tegenwoordig de volksspreuk, en daarom zullen we er van genieten. Ze willen leven, het wereldsche leven een jaacht voeren op 't leven van foest en genot; het leven van jans en zwier.

Ze willen en zullen zich uitermate amuseren, bijzonder als het jaargetijde daar is met zijn korte dagen en lange, donkere avonden. In dorp zoowel als stad hangen schitterende gloeilampen waaraan de nachtvlinder zich begeeft, en dikwijls daar blijft onafgebroken tot zijn vleugels gansch verzorgd zijn.

De moderne mensch begeeft zich ook naar 't licht, en denkt bij 't aanschouwen van die flinkerende gloeilampen het ware, echte licht gevonden te hebben. Hij ziet, hij hoort, hij rinkelend van klatsgoud, maakt er zich meester van, en is er van bewust in 't bezit te zijn van echte, klinkende goudstukken.

Daar, in die epemazalen; daar in de balzalen al dansende; daar in die « tingeel tangel koutjes », worden op onverschroofde wijze verkeeringen aangegaan. Daar, in dit schitterende, in dit alles bijdragende tot aanhaling onzer slechte neigingen, worden de verkeeringen doorgevoerd die zouden moeten leiden tot een deftig huwelijk.

Ouders, denkt er omers over na? En moet ge niet mij bekennen, dat in de meeste gevallen zulk vermaak, zulke vrijzede, leidt tot slechte gevolgen, zoowel voor den enkeling als voor Kerk en Staat.

Leef, men in zulk midde, vindt men vermaak in dit schitterend licht en dol gevoel wa' in zooveel schoone, zoetgeruimde kamers worden geknakt en zelfs gansch « ingerikt », dan zijn we verloren, dan zijn we gesonnevold door het zwaard der moderne wereld, dan zijn we terecht gekomen in een draaikolk, die onmeedogend haar slachtoffers meesleurt.

Dan zijn we terecht gekomen in de straat kletterende van luidruchtig vermaak, maar huterende van verdoken ellende en zedelijke nood.

Dan hebben we de stem van het gezeten, het stille verwijt dat erat in ons gesproken heeft, vermoord, en dan leven we, leven we altijd maar voort...

Zij willen niet inzien dat het leven enkel een voorbereiding is tot het latere, laar ze dan te veel last hebben om de Geboelen te onderhouden.

Ze hebben ook wel hun God, hun eukel, dat gelagen is in het wereldsche wulpsche, in de schittering van het aanklokkende, wereldsche licht. Maar het echte, zuivere, ware geluk en licht dat te vinden is in het Eeuwige licht, in God, willen ze niet kennen.

Vader, pas op uw zoon. Moeder let op uw dochter! Zoo, jonge dochter, let op u zelf! Weet en blijft steeds voor ogen houden, dat we niet enkel leven in een aardisch paradijs, vol zoetgeruimde rozen en zonneglane genuchten, maar dat we ook te treden hebben door doornen en distels.

Weet dat dit leven enkel een voorbereidende strijd is tot het latere leven. Een strijd die moet gevoerd worden in u zelf, om de lagere driften te onderdrukken en zelfs uit te roeien, en de hogere zedelijke gevoelens en gedachten verderdig te doen opschieten en te doen bloeien.

Een strijd dien ge te voeren hebt buiten u zelf tegen de anderen, die alles in 't werk

stellen om de reinste kade te bevelen, die met hun schitterend licht en dol gevoel zooveel hooftend weten op hol te brengen en ze te doen storten in de diepste bergkloof.

Vader, moeder, wroest op uw hede, en denkt, ja denkt dat er een dag komen zal dat diezelfde kinderen tegenover u en onverschilligheid, misschien wel een minachting laten blijken om de groote toegankelijkheid en onoplettendheid op hun handel en wandel in hun jonge jaren.

Gedenkt, dat er een dag komen zal, dat ge het grootste aandel zal krijgen in de straf uwer kinderen.

Toe jongen, « hebt maar één leven »; vooruit, dochter, « t leven is aan de jeugdige, ga, loop, zwier, geef uw drift den vrijen teugel, woos wereldsch en geniet van dien aanklokkende geur.

Toe, vader; vooruit, moeder, help mede maken van uw kind, op lichamelijk en zedelijk gebied, een wrak, ondanstig voor Kerk en Staat.

We droomen niet meer van het ideaal dat we ons vroeger zoo schoon hadden voorgespiegeld.

We getruken niet hooger op, omdat we geen wilskracht — die noodig is om den strijd van 't leven aan te gaan — meer bezitten.

Ons leven is een leven van denter en sleur, een leven waan in de goede kruiden worden onderdukt door het woekende onkruid dat dan den vrijen teugel geeft naar de lagere driften die dan niet woest geweld, zonder beperking of betogending het wilde, zotte, woelige leven invliegen en van den individu maken een wrak, op lichamelijk en zedelijk gebied.

Uit zulke menschen, uit zulke jeugd, die niet meer weet dat ze geboepen is om als voorbeeld te strekken, die niet meer weet dat zie ten plicht genomen heeft om te dragen tot de bevolking der maatschappij, die niet meer weet dat ze mede verantwoordelijk is voor den economischen en zedelijke bloei van het land, zou onze samenleving moeten bestaan.

Ja, « we hebben maar een leven » schreeuwen en tiereu ze, om de stem van hun geweten, die zoo klaar en duidelijk spreekt van het leven hierna, niet te hooren.

Amerikaansche miljoennaires.

Daar is al een praatje gedaan in 't uitge-schudele Europa over de kolossale groote, Amerikaansche fortuinen. 't Water zou u in den mond loopen.

Amerika is bij uitmuntendheid het land der miljards en bij dozinzen telt degenen, die nu dan een miljoen jaarlijksche inkomens hebben.

En aardig genoeg, ondanks het bestendig stijgen van den dollar, sedert eenige jaren, is 't aantal der groote inkomsten, van af verleden jaar, aan 't verminderen gegaan.

Een aardig feit inderdaad! In Amerika, zijn er nu miljoennaires bij de elven en honderd jaar gelede, waren er ontelbare.

De eerste miljardair was geen Amerikaan, maar wel een Fransman, 't Was een matroos, Stephin Gérard, die zich in 1772, als wijnhandelaar te Philadelphia, vestigde.

gedirigidele compagnie onder bevel staande van eenen kapitein, die bevestigd zijn wapen eene trompet droeg, gemaakt met de horens van een wilden stier.

Het regiment stond stil de vrede-midnachten vol verbaasde aanblijvende. In hun midden zagen de avonturiers eene groep mannen, waarvan een, zeer jong en grooter nog dan zijne gezellen, zeker de Koning moest zijn.

Naast hem zat Leonard die ouderlingen, met plechtstijf voorlezen en op wier geblat wreethed stond te lezen; zij waren naakt tot aan het middel en droegen tot wapen een enkel mes of dolk, dat hun aan de zijde hing.

Op kunne breede borst was den kop eener krokodil in levendig blauw getatoeerd; het waren ongetwijfeld de medijmannen of hoogerpriesters.

Later bouwde hij schepen en stelde zich in de plaats van de Bank der Verenigde Staten, als deze dreigde hare betaling n. te staken. Bij zijn dood liet Gérard een fortuintje van 10 miljoen dollar achter. Dat was dan het grootste fortuin in Amerika.

Bij testament werd het ten voorschijn van veel liefdadige werken uitgedeeld. Een goed gebruik dus.

Veel Amerikaansche eroussen verbinden ons door weelde en pracht. 't Is het zval niet voor allen, die door 't rad der Fortuin bevoorliefd worden.

Saunders Dunko, die van Londen was, bezocht over een tiental miljoenen. Hij droeg vroertig jaar lang hetzelfde kostuum, 't hing nog nauwelijks met draadje aan. Alle maanden sneed zijn huismid hem de haren af en gebruikte zo om hare matras op te vullen! Nooit liet hij zijn schoenen blinken, noch zijn kleeders uitwastelen; ze zouden te vroeg versleten geweest zijn!

En hier hebt ge een miljoenaar van de laatste snor. Bayard Brown heeft sedert 20 jaar aan boord van zijn yacht, een schoone boot van 800 ton, tot Brightlingsea geankerd. Gierig is hij niet, hij doet alle ligen nadoemen uit aan de bedelaars, die hem per boot komen vinden.

De socialisten verlangen den schooloorlog.

Het is opmerkelijk hoe de socialistische gazetien tegenwoordig bijna alle dagen, « leuen ontdekken tegen katholieke persoonlijken en tegen katholieke besturen die volgens hen oorlog voeren tegen de officiële school.

Alles wijst er op dat hier volbrengt een ordewoord te werk wordt gezet en dat men stemming maakt met het oog op het partijgevoel dat over de schoolpolitiek der partij moet beslissen.

Brigit bijna een dag om, of de « Patrie » beschuldigt een of ander katholiek gemeentebestuur van moed op het officieel onderwijs.

Speurleert het blad op de anti-clericale strooming in sommige liberale kringen en moent het blad alzo de eene vlucht van de liberale partij tegen dan anderen in het kamp te jaagen?

In alle geval verlangt de socialistische liberale beklimt het schooloorlog van 't liberale anti-clericalen en vraagt om zine partij den strijd tegen de subsidies aan de vrije scholen aan te binden!

De man vraagt zich in een artikel af met wie de socialisten een verbond gaan sluiten. Met de christen democraten die een social programma hebben? Ja, maar, dan zullen ons zelfden de voorwaarde der toelagen aan hun onderwijs stellen.

Met de liberalen, om aan het clericalisme (van weg te versperren en om einde, te stellen aan de afdert, ten jaar gelede schoolpolitiek? Zij zouden het, misschien wel willen, maar zij staan geknakt tegen het socialistische social programma, vanzien toch hun vroeger anti-clericalisme, uitgehoofd werd door hunzelf schik voor het socialisme.

Zullen wij het een of het ander kiezen? vraagt Delattre. En hij komt tot het besluit: « Ik geloof niet dat het mogelijk is om dat wij noch ook maar een lijn van ons social programma kunnen offeren, noch van een anderen kant kunnen aarzelen af te zien

En die goed op Brown trekt, is Paul Collanson, die de farm had het grootste fortuin van Frankrijk te bezitten. Zijn jonge neef vond zijn dood in de vlammen. Collanson sloot zich uit verdriet in zijn prinselijk hotel op en had niet het minste gemeenschop meer met de buitenwereld. Tweemaal in de week ontving hij eene oude meid, die hem brood en etien bracht. Het was al wat hij in nam om den honger te overwinnen.

En wat gezegd van James Tyson, een aartsmiljoenaar uit Australio. Hij liet zijn geld nogal vliegen, maar wilde nooit van gewoonten veranderen.

De kutting van zijn tuurwerk was een ledereen schoonsnoer. Hij droeg zwa e loripe schoenen en een vette klat.

Zijn kleeders waren als van een schoenmaker vervaardigd; hij ging in zameene spitshuizen middagmalen. Hij roonde er nooit op in om schouwlag geweest te zijn, nooit wit flanen te dragen en nooit geen zaep gebruikt te hebben voor zijn toilet!

Waar zijn zij die beweren dat het eed de verzadiging van alle noodwendigheden toelaat en het geluk geeft.

Dit geluk hangt van ouder dingen af dan die ijdelheid het geld.

Van onzen strijd tegen de clericale overrompeling.

« Indien wij geen hulp kunnen vinden voor deze dubbele en ondoelzakele taak, dan moeten we maar blijven wat wij zijn, onsz eigen voorstellen indienen, onsz eize eerlog voeren tegen alle overheerschingen en voor alle vrijheden.

« Het volk zal ons zeker begrijpen, die kleine burgerij eerevoens en missionen ook zullen zekere persoonlijken, aan wie het anti-socialistische bloe, ten late van het clericalisme bitter weinig toelaet, het ook verstaan ».

De kansraad Delattre is van 't goed jaar als hij denkt de werkliden van de kleine burgerij warm te maken voor den schooloorlog tegen de katholieke liberale.

Mitsdien zal hij in zekere liberale middelen hulpbronnen vinden, maar dan zou zoud deze de openbare meening in beweging moeten kunnen brengen, een gebeurlijkheid die wij in de periode der onafhankelijke bestuften geenszins inzien.

Heel het geval geeft ons dan indus dat men in het socialistisch kamp eene zij niet zoed weet van wolk hout pijn maken en dat men daar nog altijd niet op zijn eften 1 van de onduchtering en de telver-zichting door de koningen van Mei te wree bracht.

Man zou ons willen proberen met het anti-clericalisme en zien of men kanes (ben kort ge) een brandstof kon vinden om de luchten aan wat steun te helpen en terug naar bol to brengen.

En wij die al dualisten die 't socialistische partij ten minste moderne gedachten reesteren, nu gaan ze op den onden hoerden rommelbolder zoeken naar wapens, die de lege over 50 jaar gebruikte en die ze het verroest en verlaten had moeten wegwerpen.

Wij hebben ons veel kunnen indenken, maar nooit het spektakel van socialisten die de oude sabels van de Vrijheid-betrijn aandelen als « le sabre de mon père ».

Als kluchtig schouwspel is 't indedaad kloempet.

Ug, die zij te zingen, het heilig lied, in de oude taal van het Volk van den Mist, de taal die Son, naar als kind had geleerd.

Zij zagen en eene heilige stilte heerschte over het lege, Al die ruizen stonden daar, bevestigd door eene ontzettende vrees, door eene ware bewondering, terwijl de witte gedaante, immer voortschrijdende, de eerste tangen van het leger naderde.

Dan verasde de te van het lied 't nu was het een bevol van hoo-kinderen, haar, de moeder te veroreen.

De soldaten aruzagen makker en narmelden stille woorden. Zij hadden leer verstaan en hunne vrees nam toe. Op dit oogenblik, terwijl de stilte voortduerde, kwamen de drie offeraens en de opper-eel, hebbet naderbij. Een hunner, « k oudste, een man die zekerlijk negentig jaren oud moest zijn, richtte het woord tot haar, Tot Juanna's groote vreude verstand zij hem, zooals zij haar begripen hadden.

BUITENLAND

MEXICO.

De Aartsbischop van Guadalupe. — ZIJN WEDERVAREN ONDER HET MEXICAANSCH SCHRIKBEWIND. — De Mexicaansche aartsbischop van Guadalupe zou in zijn aartsbisdom weergekeerd zijn na drie jaren verscholen gebleven te zijn in het gebergte van Jalisco. De beruchte Calles had valschehoof bewoerd dat de aartsbischop aan het hoofd stond van de reaktie in de centrale Staten, en had den serkwoofde vogelwij verklaard.

Te Mexico weergekeerd ingestrafte de aartsbischop ten stellige de de beregen, en nam dan tene de vlucht naar het gebergte, liever dan zich te plooiën naar de eischen van den president der republiek die wilde dat al de prelaten zich elken dag bij de politie zouden aanmelden.

De aartsbischop verbleef in de afgelegen hoeken, vluchtende van de eene naar de andere, bij de aankomst van federale troepen. Op zekere dag overrompelde generaal Ferrera met zij neopen het dorp, waar de aartsbischop zich schuil hield. Duizend soldaten, met mitraljeuren en kanonnen, bezetten het dorp, met opdracht den aartsbischop levend of dood te vangen. Deze door dorpselingen verwittigd, nam de vlucht door een enkel prassie vergezeld, zwaifd dagen en nachten in het gebergte voor.

Kort na den middag hield hij zich schuil in een hooft te San Cristobal de la Barroca, nabij de grens van Zacatecol, toen 150 federale soldaten het dorp binnin velen. Nogmaals kon de aartsbischop ontsnappen. Hij droog zelfs door de Franzen der soldaten, zonder door deze herkend te zijn. Weer! doelde hij dagen op nachten, slechts drie priesters konden de schuilplaats van den aartsbischop, die gedurende deze drie jaren niet ophield in betrekking te blijven met den Paus, met kardinaal Hayes van New-York, en met vele aartsbischoppen en bisschoppen. Hij heeft ook niet opgehouden zijn aartsbisdom te besturen. Zelfs wist hij, nu en dan, herderlijke brieven af te rondigen aan bisschoppen tot zijne geloofvigen te richten.

RUSSLAND.

Ervaingen van een Amerikaan. — De Amerikaansche nijveraar Wright, die een reis in Rusland heeft gedaan, is te Riga aangekomen en heeft er aan de persverkeeringvoordigers verklaard. — Ik was in Rusland gezamen met een groep Amerikaansche toeristen en wij kwamen per boot uit Stockholm te Petrograd aan. Bij de eerste stappen in de stad werden wij getroffen door de ellende der bevolking. Ik had nooit kunnen denken, dat de menschen in zulke onmensheid konden leven. Na Moskow, Sebastopol en Ialta bezocht te hebben, waren wij overtuigd dat het land in een atmosfeer van woest en armoede leefde. In geen ander land kreeg ik ooit zooveel soldaten en gewapende burgers te zien. In de straten zie men veel huizen zonder versters en niet afgeboeren dak. Toen men daarover de geliken onte vroeg, zagen deze geen antwoord. Algemeen toont men in Rusland aan de vrees-middelen datgene waarin de soviets belang hebben, dat hen getoond worde.

AMERIKA.

En centrum voor bloedverlapping. — In de tegenwoordige reekensamen komt het dikwijls voor, dat bij zekken bloed van gezonden moet worden overgebracht. En niet altijd is een gezonde herid bloed voor dergelijke overdrapping af te staan. Wel zijn er enige menschen, die wat zoeken te verdienen, door van tijd tot tijd een deel van hun bloed te leveren, maar hun aantal is niet groot en zij zijn niet altijd te bereiken.

In Amerika bestaat nu de gewoonte, dat men voor bloedverlapping mislukkingen uit de gevangenis laat komen. Natuurlijk geschiedt de behandeling niet toestemming van den gevangene, die nu allop van de operatie een aardig sommetje ontvangt. Verder bevalt de manier van geldverdieneen zoo zwaer, dat ze ook na hun invrijheidstelling ertiede voortgaan.

Ofshoon het bloed van mislukkingen evengevoert voor zes rookende doelenden geknakt worden als dat van ieder ander, is het in den laatste tijd meermaals voorgeschied, dat zekken weggevoerd het bloed in zich op te nemen. Om aan den wensch der zekken te voldoen te komen u, hebben eenige voorstandende geneesheeren in Amerika zich al verzeend onder leiding van Dr Arthur E. Coca en eischen zij dat er een centrum zal worden gesticht voor het verschaffen van bloed voor overdrapping.

DUITSCHLAND.

Een lijk sinds 15 jaar verlaten. — Over 15 jaar stierf te Berlin een Turksche student, Sorli Zouphan, aan de gevolgen van een verkeersongeluk. Douders van het slachtoffer gebleven een amateur van begravingen met de overblijving van het lijk naar Turkije. Maar de oorlog was uitbroken. De militaire overheden verordenen de toelating tot vervoer niet en de lijkstelt werd naar een doodsruimte overgeleed.

Na den oorlog probeerde de gemiddelde zich met de ouders van den overledene in betreding te stellen, doch deze beschonden tot de familie van den Sultan en hadden bij het mitraken van de revolutione de vlucht genomen. Zij ontworpen de begraving op zes enkel door brieven. De begraving oordeelde dat hij toch niet kon blijven voortgaan met zed uit te geven, en het oogenblik de lijkstet ter plaats achter, het is te zezzen op eene plaats die meerop een kolle van dan op een recht doodsruimte geleed. De politie heeft nu den onderzoek gevoerd, doch er zullen ons twijfel niet verzecheidene maanden verlopen vooraker de ongelukkige student, over vijf jaar overleden, zal kunnen begraven worden.

SPANJE.

Een wonderkind. — Dr Pedro Nij, oog-

specialist, in Madrid, heeft op het oogenblik een zeer zeldzaam geval in behandeling. Het betreft een jongen van zeven jaar, een zoon van een onderwijzer uit een klein provinciestadje. De knaap kan door vaste voorwerpen heen kijken. Deze zeldzame eigenschap ontdekte men voor het eerst toen hij een gesloten boek las. De vader schonk niet veel aandacht aan deze buitengewone eigenschap want hij laecht eenvoudig dat de jongen heel bladzijden van buiten geleerd had. Maar toen de onderwijzer op zekeren dag naar een knoop van zijn overjas zocht beweerde de knaap dat hij hem in zijn tabakdoos zag zitten. Hij werd daar ook werkelijk gevonden. Nu begon de vader er bijzonder op te letten en stopte verschillende voorwerpen weg. Maar de knaap zag ze allemaal zitten en haalde ze uit de voorbergen plaatsen te voorschijn. De proeven van Dr Nij hebben bewezen dat de jongen gemakkelij door papier, karton, stoffen en metalen heen ziet doof dan hout echter veel moeilijker.

MEXICO.

De Aartsbischop van Guadalupe. — ZIJN WEDERVAREN ONDER HET MEXICAANSCH SCHRIKBEWIND. — De Mexicaansche aartsbischop van Guadalupe zou in zijn aartsbisdom weergekeerd zijn na drie jaren verscholen gebleven te zijn in het gebergte van Jalisco. De beruchte Calles had valschehoof bewoerd dat de aartsbischop aan het hoofd stond van de reaktie in de centrale Staten, en had den serkwoofde vogelwij verklaard.

Te Mexico weergekeerd ingestrafte de aartsbischop ten stellige de de beregen, en nam dan tene de vlucht naar het gebergte, liever dan zich te plooiën naar de eischen van den president der republiek die wilde dat al de prelaten zich elken dag bij de politie zouden aanmelden.

De aartsbischop verbleef in de afgelegen hoeken, vluchtende van de eene naar de andere, bij de aankomst van federale troepen. Op zekere dag overrompelde generaal Ferrera met zij neopen het dorp, waar de aartsbischop zich schuil hield. Duizend soldaten, met mitraljeuren en kanonnen, bezetten het dorp, met opdracht den aartsbischop levend of dood te vangen. Deze door dorpselingen verwittigd, nam de vlucht door een enkel prassie vergezeld, zwaifd dagen en nachten in het gebergte voor.

Kort na den middag hield hij zich schuil in een hooft te San Cristobal de la Barroca, nabij de grens van Zacatecol, toen 150 federale soldaten het dorp binnin velen. Nogmaals kon de aartsbischop ontsnappen. Hij droog zelfs door de Franzen der soldaten, zonder door deze herkend te zijn. Weer! doelde hij dagen op nachten, slechts drie priesters konden de schuilplaats van den aartsbischop, die gedurende deze drie jaren niet ophield in betrekking te blijven met den Paus, met kardinaal Hayes van New-York, en met vele aartsbischoppen en bisschoppen. Hij heeft ook niet opgehouden zijn aartsbisdom te besturen. Zelfs wist hij, nu en dan, herderlijke brieven af te rondigen aan bisschoppen tot zijne geloofvigen te richten.

RUSSLAND.

Ervaingen van een Amerikaan. — De Amerikaansche nijveraar Wright, die een reis in Rusland heeft gedaan, is te Riga aangekomen en heeft er aan de persverkeeringvoordigers verklaard. — Ik was in Rusland gezamen met een groep Amerikaansche toeristen en wij kwamen per boot uit Stockholm te Petrograd aan. Bij de eerste stappen in de stad werden wij getroffen door de ellende der bevolking. Ik had nooit kunnen denken, dat de menschen in zulke onmensheid konden leven. Na Moskow, Sebastopol en Ialta bezocht te hebben, waren wij overtuigd dat het land in een atmosfeer van woest en armoede leefde. In geen ander land kreeg ik ooit zooveel soldaten en gewapende burgers te zien. In de straten zie men veel huizen zonder versters en niet afgeboeren dak. Toen men daarover de geliken onte vroeg, zagen deze geen antwoord. Algemeen toont men in Rusland aan de vrees-middelen datgene waarin de soviets belang hebben, dat hen getoond worde.

AMERIKA.

En centrum voor bloedverlapping. — In de tegenwoordige reekensamen komt het dikwijls voor, dat bij zekken bloed van gezonden moet worden overgebracht. En niet altijd is een gezonde herid bloed voor dergelijke overdrapping af te staan. Wel zijn er enige menschen, die wat zoeken te verdienen, door van tijd tot tijd een deel van hun bloed te leveren, maar hun aantal is niet groot en zij zijn niet altijd te bereiken.

In Amerika bestaat nu de gewoonte, dat men voor bloedverlapping mislukkingen uit de gevangenis laat komen. Natuurlijk geschiedt de behandeling niet toestemming van den gevangene, die nu allop van de operatie een aardig sommetje ontvangt. Verder bevalt de manier van geldverdieneen zoo zwaer, dat ze ook na hun invrijheidstelling ertiede voortgaan.

Ofshoon het bloed van mislukkingen evengevoert voor zes rookende doelenden geknakt worden als dat van ieder ander, is het in den laatste tijd meermaals voorgeschied, dat zekken weggevoerd het bloed in zich op te nemen. Om aan den wensch der zekken te voldoen te komen u, hebben eenige voorstandende geneesheeren in Amerika zich al verzeend onder leiding van Dr Arthur E. Coca en eischen zij dat er een centrum zal worden gesticht voor het verschaffen van bloed voor overdrapping.

DUITSCHLAND.

Een lijk sinds 15 jaar verlaten. — Over 15 jaar stierf te Berlin een Turksche student, Sorli Zouphan, aan de gevolgen van een verkeersongeluk. Douders van het slachtoffer gebleven een amateur van begravingen met de overblijving van het lijk naar Turkije. Maar de oorlog was uitbroken. De militaire overheden verordenen de toelating tot vervoer niet en de lijkstelt werd naar een doodsruimte overgeleed.

Na den oorlog probeerde de gemiddelde zich met de ouders van den overledene in betreding te stellen, doch deze beschonden tot de familie van den Sultan en hadden bij het mitraken van de revolutione de vlucht genomen. Zij ontworpen de begraving op zes enkel door brieven. De begraving oordeelde dat hij toch niet kon blijven voortgaan met zed uit te geven, en het oogenblik de lijkstet ter plaats achter, het is te zezzen op eene plaats die meerop een kolle van dan op een recht doodsruimte geleed. De politie heeft nu den onderzoek gevoerd, doch er zullen ons twijfel niet verzecheidene maanden verlopen vooraker de ongelukkige student, over vijf jaar overleden, zal kunnen begraven worden.

SPANJE.

Een wonderkind. — Dr Pedro Nij, oog-

MENGELWERK van DE POSTRIJDER

HET VOLK VAN DEN MIST

DOOR H. RIDERHAGARD.

Otter bromde toestemmend en ging zich gereed maken; wat hierin bestond dat hij zijne kleeren uitdeed en zich naar islandisch gebrugg kleede met een « moeh », een soort van doek rond de lenden en tot aan de knieën rakende.

— Wat beteekent dit toch alles? vroeg de hoofdman Peter, die evenals zijne gezellen beedde van schrik.

— Dat beteekent, Peter, zegde Juanna, dat wij de afgoden van dit volk naapen. Als zij ons als afgoden ontvingen, zijn wij heer en meester; zoo niet zijn wij veroordeeld. Wees voorzichtig, als wij goed onthaald worden, dat geem uwer ons verdaat. Weest voorzichtig en stik, zeg ik u, doet wat ik u van tijd tot tijd bevelen zal, als gij uw leven lief hebt.

Peter viel verbaast terug, terwijl Leo- nard en Mordant geen oogenblik de bewegingen der troepen van het Volk van den Mist uit het oog verloren.

Deze traden lankzaam en zwiigend nader en bleven 't slotte op een honderdt op vijf- tich meters staan, een schrikkende schouwspel opleverend aan de kleine groep daar tusschen de rotzen. Geen van al die duizend reuschtege mannen was minder dan een voet hoog en allen waren zwaar in verhouding hunner lengte — een waar teu- zelvolk. Van uiterlijk waren ze nog schoon noch leelijk, doch zagen er ernstig uit, groot van oogen, dik gehaard, met over geheel het gelaat eene angstaanjagende kalmitte van oude beelden. Zij schenen goed

— Neen, Herderin, met 't noot.

Er was niet langer te druden; alle aarzeling was eene mislaad.

— Ga dan, Juanna, als het uw wil is, en gebeurt u iets, ongezwoven zal ik u niet laten alvrozen te sterven. Ga, en vergeet mi.

— U vergeet! 't zegde zij, met een onbeschrijflijk gevoel van liefde in hare oogen. Hebt gij geen grooher gevezen voor mij getrouwt?

— Ja gij, Herderin, zegde Son, die hare oogen span oogenblik had afgewend van de drie oude offeraens, midden in het vierkant door het viandrijker leger gevormd; gij hebt niets te vrezen als die hond van een dwerg naar zwigen kan. Ik en mijn volk en ik zeg u dat, zoo gij het lied zingt en de woorden spreekt, die ik u leerde, gij en de dwerg als afgoden zult vereerd worden. Doch wees snel, de soldaten gaan schieten.

Inderdaad, Leonard zag dat de versla- slaging in het vijandelijk leger was afge- loopen. De bootschappers des konings brachten de bevelen over aan de kapiteins, die ze herhaalden aan de troepen en op hetzelfde oogenblik schegen het licht der zon op honderden ijzeren punten, van op hen gerichtte pijlen.

Juanna zag het ook en plots verscheem zij op den rotstok en stond daar voor een oogenblik in het volle licht der zon. Een gemurmur ging door de guleidelen, eene zware stem riep een bevel uit en de pijlen werden grondwaarts gericht.

Nu sprong op zijne beurt Otter naast Juanna's zijde op den rotstok en het gemurmur der soldaten ging over in een vrees- selijk geroep van verbaas en ontzetting. Verwondering had plaats gemaakt voor vrees, maar waarom deze menigte van krijgers een blank meisje en een zwarten dwerg vreesden, was nog niet blijkbaar.

Een oogenblik stond het zoo van olkander verscheidend paar op de rotus, toen stapte Juanna naar beneden, gevolgd door Otter. Een twintig meters legde zij stilzwingend af, den dwerg bij de hand houdend; dan

tegen zij te zingen, het heilig lied, in de oude taal van het Volk van den Mist, de taal die Son, naar als kind had geleerd.